

ХРИСТО ПОЩАКОВ

ПЛАНЕТАТА НА СКЪЛИ

chitanka.info

В ерата на всеобщото благоденствие, човечеството е пръснато и живее из множество светове, на стотици планети. Всеки свят има своя култура и специфични особености.

Такъв е и светът на Скъли — странен, разрушаващ, опустошителен...

В ерата на Всеобщото благодеенствие всеки почтен гражданин бе задължен да има полезно хоби, за да допринася за всеобщия жизнен тонус на Обществото. Земята отдавана се бе превърнала в планета-град, застроените територии бяха погълнали сушата и част от моретата и океаните. Многомилиардното население се хранеше с висококалорична пастообразна храна, която се синтезираше в гигантски протеинови комплекси. Получената основна сировина се ароматизираше в големи подземни заводи-разпределители и от там по специални тръбопроводи се изпращаше до жилищните райони на планетата-мегаполис. Постъпването ѝ във всяка жилищна клетка на всеки консуматор, бе определено с гласуван световен закон.

Населението на Земята не боледуваше, болестите отдавна бяха унищожени. Числеността му подлежеше на строг контрол, децата се раждаха в родилни инкубатори, а генотипът на всеки пол бе щателно подбиран. След навършване на известна възраст мъжката и женската част на населението получаваха имплантирана образователна програма, гарантираща средностатистическото ниво на интелигентност, необходимо за всеки нормален гражданин на планетата. Прякото практикуване наекс не се предпрочиташе, заместваше го виртуалния.

Миналото на Земята беше почти забравено, защото от гледна точка на историята, то съдържаше само неприятни неща. Войни, неконтролируема раждаемост и глад, съчетани с безмислени за сегашното Общество експанзии в космоса. Първоначалният технологически напредък бе довел до овладяването на редица нови светове, но човечеството, което ги бе заселило бе попаднало в непривични за него екстремални условия. Новооткритите планети бяха или без атмосфера или с отровна такава, притежаваха понижена или повишена гравитация и имаха висок интензитет на магнитните си полета, които обуславяха съществуване във връждебна среда. С течение на времето неприятните въздействия бяха предизвикали съпротивителните и адаптивни сили на заселниците, и бяха предизвикали генетични мутации, които постепенно ги бяха превърнали в не-човеци — с различен модел на мислене и трансформирани тела. Поради тези факти, те постепенно бяха прекъснали контактите с родната си планета. Забравени от историята, пионерите в космоса бяха оставили само спомените за отдавана

отминал ера на завоевания. Ако изобщо някой се сетеше за тях, това щеше да бъде най-екцентричният възможен манияк, заровен в архивните записи на хранилищата за памет.

В ерата на Всеобщото благodenствие, основната грижа на хората бе да предпазват ГРАДА от пряко космическо попадение на заблуден астероид или комета и да си изберат собствено ХОБИ, което да изпълни със смисъл ежедневното им съществуване. В тяхната действителност работните места се брояха на пръсти, а отдаването на развлечения, свързани с непрекъснатото гледане на хипнограми довеждаха до деградация на личността и атрофиране на крайниците. Последствията бяха безмилостни. Обществото веднага унищожаваше такива индивиди като ВРЕДНИ за него, а мястото на всеки от тях се заемаше от други, на които се предлагаха същите ценности — образование, винаги пълен корем, условия за спорт и избор на хоби. Това се считаше за достатъчно при една статична социална система, която предлагаше да изживееш живота си без проблемно. Изборът на хоби изглеждаше като единствения светъл лъч в живота на хората и бе свързано с последващи творчески изяви. Съмишлениците в дадена тематика си правеха холовизионни сбирки, при които се стигаше и до бурни дебати. И ако даден човек имаше добро намерение да направи постижения в избраното от него увлечение, неговите успехи бяха високо оценявани от околните. Но да си избереш хоби не беше много лесно.

Скъли ВМС — 201, висок и снажен мъж с добре оформени пропорции на тялото трябваше да разреши точно този проблем. В залата за тренировки на двеста и първо ниво се бе запознал с някои от съседите си по жилищна клетка и се бе опитал да обсъди с тях затрудненията си, но така й не получи желаната помощ. Предишният ден, съседът му отлясно едва не си бе заминал от този удобен свят, поради изблик на щастие. В цепнатина на панела под неговото инфо, той бе открил истински два етикета на кибрити от първобитната епоха, след като досега се бе занимавал с издирване на техните архивни изображения. Друг един, обитаващ нивото под него отдавна колекционираше стари холограми на нещо, което е било главен обект на внимание през няколко древни епохи и се е наричало пари. В интерес на истината, заниманията на двамата изглеждаха скучни на Скъли.

Синтра АНТ-302, жената от отсрещната клетка, бе получила в наследство от някакъв праобитател на жилището ѝ прозрачно късче, наречено кехлибар, със застинало в него нещо, което се наричало муха. Тя беше разрязала красивото късче, после бе успяла да изолира ДНК на прекрасното многокрако създание, след което бе успяла да го възпроизведе в пет живи екземпляра. Сега те весело бръмчаха в тясното и помещение и се хранеха от малка паничка, поставена върху дъската ѝ за занимания. Успехът на Синтра наистина бе впечатляващ и Скъли при всяка възможност посещаваше клетката ѝ, естествено ако тя го поканеше. Беше нещо съвсем различно от холовизионна сбирка и в такива моменти го обземаше чувството за радост. Наблюдаваше легенето на мухите, тежките коси на възкресителката им, добре заобленото ѝ тяло с матово-копринена кожа и му се искаше да запее. Но тя винаги накрая му казваше да си ходи и гладките ѝ бузи под тъмно-сините ѝ очи, кой знае защо променяха цвета си.

Съседът му от ляво, някой си Корт ЕКМ-520, бе общо взето доста приятен човек, но около него се разпространяващо тайнственото излъчване на неудачник. Използвайки някаква много стара инструкция, той беше решил да създаде биокомпютър с автономно захранване и дълго се бе ровил в записи на ДНК, аминокиселини, хромозоми и какво ли не още. Молекулярният му синтезатор конструиран от него бе годен да произведе всякакви субстанции, предназначени за родилния инкубатор, също направен от него. Когато накрая биокомпютърът му се появи на бял свят и започна консумира подходяща храна, Корт бе изпаднал в луд екстаз и на няколко пъти покани Скъли в клетката си, за да се похвали с постижението. Постепенно обаче произведението му започна да се покрива с гъста растителност, съставена от фини къдрави косми и непрекъснато ръсеше по пода малки кръгли изпражнения. Освен това тъповато клатеше муциуната си и ревеше „Бее“. Да не говорим, че не бе в състояние да направи елементарно изчисление от вида $1 + 1 = 2$. По време на всичките опити за възможното му програмиране гледаше тъпло и непрекъснато завираше глава в съдовете с хранителни пасти. След като се порови в архивите, Корт установи, че не е изобретил нищо ново. Такъв биокомпютър е бил масово разпространен в древността и съвсем не е бил биокомпютър, а същество със съвсем друго предназначение, наречено овца. След редица неуспешни опити,

целящи да подобрят функциите на произведението му, неговият автор се принуди да го изхвърли в дезинтеграторната камера, разположена до гравитационния асансьор на тяхното ниво. Впоследствие Корт дълго време се намираше в състояние на депресия, но накрая се зае с нова разработка и отново изглеждаше щастлив.

Въпреки неуспеха му, Скъли едва ли не му завиждаше, въпреки че според установените морални норми, това беше недопустимо. Умът му се гърчеше от бозомощност, имплантите не спомагаха да намери решение. Изборът на хоби се бе превърнал в негов основен жизнен проблем, който не отлагаше разрешаването му и бе свързан с по-нататъшното му съществуване. Някакъв архаичен ген подсъзнателно му нашепваше, че той трябва да бъде съвсем собствен и да не бъде взаимстван от никого.

Въпреки вътрешните си терзания, той се опита да направи преглед на увлеченията на останалите си познати. Зара КМН-204 от клетката непосредствено над него се занимаваше с отглеждане и размножаване на трева — едно от простите растения, което можеше да се срещне из спортните зали на петдесет и второ и шестдесето ниво. Портативната хидропонна инсталация почти изцяло бе заела скромното й жилище, а част от произвежданата продукция подлежеше на периодично изхвърляне. По същество нейното хоби изглеждаше напълно безмислено. Скъли се бе запознал и с един от познатите й по сбирки, някой си Бади, незнайно какъв си индекс, който разправяше, че преди да се заеме с тревата, отглеждал два бели плъхса и винаги изпитвал чувство на умиление, когато един от тях веднъж го ухапал.

Предишното занимание на този Бади изглеждаше невъобразимо глупаво, тъй като истинските плъхове все още се срещаха по долните нива в естествения им вид. Вековните мерки, предназначени да прекратят тяхното съществуване бяха довели до ответната им защитна реакция. Поколенията на тези животни бяха претърпяли редица генетични промени и плъховете мутанти бяха успели да оцелеят в ерата на всеобщото благоденствие. Те си бяха създали строги иерархични общества, в което всеки член на популацията имаше строго определена социална функция.. Същевременно яките им като стомана зъби прегризваха всякакви препятствия, най-вече бетон и бронирани пастопроводи. Снабдените им с вакуумни възглавнички ходила им позволяваха да се придвижват по полираните вертикални

повърхности на вентилационните шахти и да се появяват в най-неочаквани места. Освен това, при смъртна опасност, повечето от тези същества се бяха научили да се телепортират. В сравнение с дивите им или по-скоро разумните им събрата, плъховете отгледани от Бади изглеждаха като жалко постижение.

Скъли продължи да напряга ума си и по едно врема се сети за Кардел СНО-610, който няколко пъти му бе идвал на гости. Той колекционираше древна поезия, често цитираше някой си Омир и Шели и сам правеше опити да съставя римувани стихове. Отначало значенията на думите стих и рима оставаха неясни, но след получените разяснения, Скъли стигна до извода, че трябва да се подбират думи, които след определено подреждане да звучат горе-долу еднакво. Веднъж гостенинът му рецитира собствено произведение, което отначало го учуди с безмислеността си, после го накара да се прозява и едва не заспа. Такова подреждане на думи можеше да направи всяко инфо във всяка жилищна клетка, разбира се, ако му се постави като задача. Но какъв беше смисълът да кажеш: „И никога не бих те аз разbral“, вместо правилното: „Никога няма да те разбера“. И изобщо едно време какво е имало толкова да се разбират? Горките, нито са имали холовизионни сбирки, нито виртуаленекс, да не говорим за родилни инкубатори. Занимавали са се с нещо, наречено любов, което е било прелюдия към собственото им възпроизвъдство. След последната визита, Кардел на няколко пъти се опита отново да го посети, но Скъли се направи на много зает. Окончателно го оставил да си търси други слушатели.

Седмиците се точеха една след друга, предлаганите развлечения му бяха опротивели и собствената му участ заплашваше да го превърне в абсолютен консуматор — нещо недопустимо за Обществото, което някой ден щеше да го отведе до локалния дезинтегратор, а жилищната му клетка да се заеме от някой по-пълноценен индивид. Все пак Обществото беше достатъчно търпеливо, което не пречеше на Скъли да се бори със себе си, да се напъва и нищо да не измисля.

Той отчаяно се опита да прецени увлеченията и на последните си познати от списъка. Хоги — ЕНС — 234 от двайсет и четвърто ниво се занимаваше с отглеждане на кристали. После ги трошеше и отглеждаше нови. Нищо ново. С това се занимаваха поне няколко милиона души. Маги от деветнайсето ниво, беше й забравил индекса,

създаваше нещо наречено плат. След това го изрязваше с примитивен инструмент, лепеше парчетата едно към друго и правеше изделия, наречени дрехи. Тя ги обличаше, заснемаше си паметови холограми, после ги съблигаше и ги захвърляше в дезинтегратора, за да се заеме с новото им сътворяване. Заниманията ѝ му се струваха лишени от смисъл при всеобщата употреба на тънко поресто трико, което галеше всяка гънка на тялото и същевременно поддържаше необходимата влажност, проветрение и температура на кожата. За кой още да се сети? Да, за стария Криби от двайсет и девето ниво. Произвеждаше някакви големи зелени листа, които след изсушаването си пожълтаваха, после ги нарязваше на тънки лентички, натикваше ги в разширеното отверстие на тънка тръбичака, запалваше ги и вдишваше дима. От неговите занимания в жилищната му клетка се разнасяше отвратителна смръдня. Въпреки усилията на вентилационната инсталация, тя се разнасяше по съседите му и те доста често се оплакваха. Хобито на Криби го бе докарало до измъчен вид и той непрекъснато кашляше. От него направо можеше да ти се доповръща.

Последният познат, за който се сети беше Герт от седмо ниво, но той изобщо не влизаше в сметката. Занимаваше се със синтезиране на някакви химически съединения, после ги смесваше с вода и ги изпиваше. След това почти в целият остатък от деня по коридорът на неговото ниво се разнасяха песни или шумно хъркане. И друг познат нямаше.

Идеята за собствено, изключително, уникално и единствено в света хоби витаеше някъде из въздуха и понякога изглеждаше така достижима! И тъкмо да протегнеш ръка, за да я дръпнеш, тя изчезва. Увлеченията на всички, с изключение на тези на Синтра, изглеждаха безпределно скучни.

Безсилието да разреши проблема си пораждаше в него досега непознато чувство. То го заливаше като буйна и тъмна вълна, ускоряваше ритъма на сърцето му и принуждаваше кръвта да пулсира в слепоочията. Изпаднал веднъж в такова състояние, погледът му се замъгли и мускулите му се напрегнаха. Тогава Скъли побесня от гняв.

Взе първият му попаднал твърд предмет в клетката и го запрати във визьора на инфото. Счупените дребни стъкълца се разпиляха по пода, а мрачното чувство, което го бе обзело осъзна себе си и се зае да унищожава. Той нанесе няколко жестоки удара върху дъската за

занимания и успя да я разцепи, после разгроми холопроектора и апаратурата към него. Нападението над водното легло изчерпа силите му, то дълго се съпротивляваше, докато накрая изплю около два кубика електросъпротивителна спална течност. Потънал до глезени в нея и изтощен от борбата с вещите си, Скъли неочаквано се почуства извънредно доволен. Най-сетне беше открил своето хоби — ДА РАЗРУШАВА.

Дълбокото удовлетворение не го напусна дори когато един от обслужващите андроиди отвори вратата на клетката му и течноста се изля в коридора. След това пристигнаха медицинските роботизирани автомати.

— Какво е заключението? — попита Централното инфо след приключване на обстойното му изследване.

— Напълно нормален, даже си е намерил хоби — отвърна отговорникът по психическата хигиена на неговото ниво. — Жилищната му клетка е ремонтирана, може да се завърне в нея.

И Скъли го направи, обзет от желанието да пее. В главата му вече зрееха грандиозни творчески планове — един от друг по-прекрасни. Беше напълно уверен, че щеше да създаде собствени холовизионни сбирки и хобито му ще намери милиони последователи. Не съществуваше по сладко и примамливо увлечение от това ДА РАЗРУШАВАШ.

* * *

Корабът на изследователският екип от Ерда се материализира в близост до Земята и започна да прави обиколки около нея, като сменяше орбитите. Яйцеглавите черепи, тумбестите тела и несъразмерно тънките крайници на членовете на екипажа слабо напомняха за родството им с човешката раса, но беше така. Всеки от тях се взираше с благоговение в изображението на синьо-бялата планета, от което се изльчваше красота.

— Майката Земя! — прошепна развълнувано командирът Бърк. — Най-сетне доживях да я видя! — добави прочуствено и очите му от умиление.

— Човечеството е тръгнало оттук, а колко усилия трябваше да положим, за да я намерим! — възклика с не по-малко чувство помощникът му. — Усещам, че наблюдавам светиня!

— Да се заемаме със задълженията си! — нареди командирът, след като първоначалното вълнение премина. — Ще трябва да изберем подходящо място за приземяване.

Синхронът на екипажа бе възстановен. Последваха обичайните анализи, картографиране, проверка на радиационния фон и получаване на други необходими данни, стандартни за всяка експедиция. След три хиляди и петстотин унифициирани сека, проучванията приключиха.

— Докладвай впечатленията си! — заповяда Бърк на главния еколог.

— Под нас има нещо смущаващо — започна той. — Повърхността на сушата представлява почти изгладен релеф от развалини на огромни, свързани помежду си сгради, водната площ на океаните и моретата силно е намаляла. Не се забелязва наличието на флора и фауна, липсват признания на индустриална човешка дейност. Само тук, по тази брегова ивица се забелязва някакво движение.

— Доста странно — замисли се командирът. — Слагайте антигравитационните скафандри и да се насочваме натам.

Докато десантната им совалка се приземяваше на дълъг и плосък бетонен блок, Драг с удоволствие съзерцаваше създадения от него инструмент. Дръжката му от тънка метална тръба завършваше с умело прикрепен към нея овален камък, с такова изделие можеше да се нанасят чудесни удари. В съседстви до него Мато се занимаваше с гъстата си брада, като я пърлеше косъм по косъм с лазерен скалпел, захранван от атомна батерия. Няколкото жени наоколо спояваха горни дрехи от разкроени пластмасови торби, намерени под една от развалините в отлично състояние. Те не пропускаха врага и изглеждаха достатъчно удобни, в случай че завали дъжд.

Малобройната група от хора скоро забеляза пристигането на непознатия летателен апарат и странните същества, които излязоха от него и се насочиха към тях. Драг стисна здраво металната дръжка и се приготви за посрещането им. В това време командирът Бърк беше повдигнал приветствено ръка.

— Май тоя рече нещо — промърмори Мато.

— И аз така чух — потвърди Драг. — Стори ми се, че каза „здравейте“.

— Я виж ти, тези тънкокраки можели да говорят!

— Приветствам ви от името на моя народ — съвсем отчетливо произнесе командирът. — Вие явно сте преживели някакво бедствие и ние сме готови да ви помогнем.

— За какво да ни помагате? — възрази Драг. — И така си ни е добре.

— Ние сме ваши братя, напуснали Земята преди хиляди години.

— Не изглеждате много на такива. За каква Земя ни говорите? — намеси се Мато.

— За тази под мене — тупна с крак Бърк по къс нащърен бетон. — И за всичко останало, което се вижда наоколо. Родната ви планета се нарича така, това е светът, в който живеете.

— Да има да взема това нещо — възмути се брадатият. — Я да му запокитим по някоя твърда буца — предложи с надежда на Драг, който несъмнено бе лидер на групата.

— Почекай! — възпря го водачът на племето. — Първо ще обясним на този тънкокрак как стоят работите, а ако не разбере, после и това ще стане. — Слушай, ти, който можеш да говориш, каквото и да представляваш — обърна се Драг към командира. — Не зная какво имаш предвид, но всичко това наоколо се нарича Светът на Скъли, нашият Бог. Ние вярваме в него и продължаваме преданно да му служим. Сега тръгвай натам, откъдето си дошъл, защото ни чака много работа, иначе как ще се чувствувае доволни? Толкова много ни остава, а ти и тези около тебе ни пречите.

— С какво се занимавате? — учуди се Бърк.

— С разрушаване, в името на Върховното благо. Страшно много е останало за доразрушаване, но след смъртта ни, Скъли ще ни благослови. Децата ни ще продължат нашето свято дело, после техните и така нататък, докато съществува този прекрасен свят. Хайде, изчеззвайте, докога ще ни губите времето! — изрева Драг и повдигна заплашително каменния чук над главата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.